

ringens Side, førend Regjeringen bekvæmmer sig til at gaa ind paa de Foranstaltninger, der foretages af Folkets Flertal. Derfor siger jeg, saalænge Regjeringen staar paa det Standpunkt, den staar, at den tilfidesætter ethvert Bøhsyn til Folkethingets Flertal, og at det er den fuldstændig ligegyldigt trods den konstitutionelle Forfatning, om vi faae de Reformer og de Ønsker tilfredsstillede, som Befolkningen gjentagende Gange, har fordret, saalænge en saadan Tilstand varer, maa det være den faste Beslutning hos ethvert Folkething, der repeterer sig selv, aldrig at give Ja til en eneste af de Foranstaltninger, der forlanges fra den anden Side, men som ikke interessere Flertallet.

Hindenburg: Jeg vil knytte nogle Bemærkninger til en Udtalelse, vi hørte fra det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg), idet han sagde, at det var ukonstitutionelt, naar Regjeringen ikke vilde aftræde efter en første Opløsning. For mig stiller Sagen sig saaledes, at det, som Forholdene have udvirket sig, vilde være høist urigtigt af Regjeringen at aftræde efter den første Opløsning, og Beviset derfor synes mig paa den fuldstændigste Maade at være ført af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen). Det ærede Medlem bemærkede først, at han forsaavidt var enig i, at den nuværende Tilstand var fuldstændig utaalelig, han karakteriserede Tilstanden saaledes, at man for enhver Pris maatte komme bort fra den; men derefter gik han videre og undersøgte, hvorledes Forholdet vilde stille sig efter en første Opløsning. Han sagde da, at saafremt Resultatet blev det, at Mindretallet her i Salen blev Flertal, vilde det jo gaa, skjøndt efter hans Mening ikke paa nogen god Maade; men det forekommer mig, at man, dersom Resultatet bliver det modsatte, og Flertallet vender tilbage, beholder den Tilstand, det ærede Medlem har karakteriseret som saa slet, at enhver anden var at foretrække. (Stemmer: Saa!) Ja, det forekommer mig ganske klart. Det, som for Dieblisset fremkalder Konflikten eller Bøhselighederne, er jo den Omstændighed, at der af dette Things Flertal er blevet gjort Forsøg paa at tilkæmpe sig en overordnet Stilling ligeoverfor det andet Thing. (Stemmer: Nei!) Det kan ikke nytte, at det benægtes, thi Kjendsgjeringerne tale tydelig nok. Naar nærværende Thing gjør Forsøg paa at lovgive paa Finansloven, at give den et saadant Indhold, at hele Lovgivningen efterhaanden kan inddrages under den, er det heldigt, at Saadant møder en bestemt Modstand fra det andet Things Side. Det forekommer mig ganske klart, at man ikke vil være et eneste Skridt videre efter en første Opløsning under Forudsætning af, at Flertallet vender forstærket tilbage og bevarer sin Holdning, medens det overveiende Flertal i det andet Thing ligeledes bevarer sin Hold-

ning; det vilde ligesaa lidt som nu være muligt at tilveiebringe en af begge Things vedtagne Finanslov. Hvad skal Regjeringen da gjøre? Naar Thingsene ikke kunne blive enige om Finansloven, kan jeg ikke se Andet, end at en Opløsning nødvendigstgjøres, og at den maa gjentages saa hyppig, som Uoverensstemmelsen vedbliver; thi Regjeringen har jo intet andet Middel til at høre den. I saa Henseende kan jeg henholde mig til den ærede sidste Taler, som sagde, at Regjeringen, selv om den ønskede det, ikke vilde være istand til at høre Uoverensstemmelsen; det er jeg enig med ham. Regjeringen kan naturligvis til en vis Grad gjøre sin Indflydelse gjældende i det andet Thing; men, naar det dreier sig om et Spørgsmaal, som berører det andet Things konstitutionelle Prærogativer, naar det dreier sig om et Spørgsmaal, hvorom det ikke er for meget sagt, at det gjælder om, hvorvidt Landstinget skal være en ligeberettiget Faktor i Lovgivningen, eller om det skal nedlægge sin Magt i Folkethingets Flertals Hænder, saa er det urimeligt at gaa ud fra, at nogen Regjering, selv om den havde større Magt og Myndighed end den, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) vil tiltro den nuværende Regjering, skulde være istand til at tilveiebringe en saadan Uoverensstemmelse. Da det nu er en Selvsølge, at det er nødvendigt for Administrationens Udvikling, at der tilveiebringes Uoverensstemmelse mellem de to Things, maa det efter en første Opløsning blive Gjenstand for Regjeringens Overveelse, hvorledes denne Uoverensstemmelse kan tilveiebringes, og stiller Forholdet sig da saaledes, at det er sandsynligere, at denne Uoverensstemmelse vil tilveiebringes ved en fornøjet Opløsning af Folkethinget fremfor ved en Opløsning af Landstinget, tror jeg, det er Regjeringens Blygt at vælge det Middel, der giver størst Sandsynlighed for, at Lovgivningsarbejdet kan fremmes paa en heldbringende Maade. Hvis Forholdet stiller sig saaledes, at man kommer til det Resultat, at den rolige Udvikling bedst vil fremmes ved Folkethingets Opløsning, vilde jeg anse det for aldeles uforsvarligt, om Regjeringen ikke skred dertil, men derimod valgte det andet Alternativ.

Sagd: Jeg skal blot gjøre en ganske kort Bemærkning, der forøvrigt gaar i samme Retning som den sidste ærede Talers Uttringer. Naar min ærede Nabo (Holstein-Ledreborg) udtalte som sin bestemte Overbevisning, at den nuværende Regjering, selv om den vilde slutte sig til Folkethingets nuværende Flertal, dog ikke vilde være istand til at gennemføre dette Flertals Beslutninger, saa har det ærede Medlem jo selv dermed stadfæstet, at det ikke er et Kabinetsspørgsmaal, der foreligger, thi naar Flertallets Ansøksler ei engang med Regjeringens Tilslutning kunne gennemføres, da maa Hovedsagen hertil jo ligge i disse Ansøks-